

ДѢЙСТВИЕ ВТОРО.

Ведро априлско утро. Край Чучора на зелена поляна, срѣдъ гориста планинска пазва на чукари, побили челе въ небеса, ^{въ гласа} шуми пѣнливъ потокъ, разлѣлъ се въ дълбокъ виръ, мало и голѣмо отъ сѣсѣдни колиби сѣ дошли да посрѣщатъ Гергьовденъ. Едни на сѣдали подъ вѣковенъ дѣбъ, край гаснаше огнище, пиятъ подваренъ прѣснакъ; други по-настрана, се изреждатъ съ плоска вино, накичена съ зеленъ пилинъ, пиятъ и благославятъ; трети край дѣфналь ^{гласъ} ~~гласъ~~, прострѣли малѣкъ месалъ, закусватъ прѣсно сирене и чиста прѣсна пита, изпечена подъ похлунакъ. — По-нататѣкъ се вижда лѣлка, вързана на клонатъ стволѣстъ орѣхъ, гдѣ едно по едно се изреждатъ моми и момци, залѣли се ^{сирѣмгласъ} ~~сирѣмгласъ~~, колкото сила иматъ. На страна на кантаръ, закаченъ на старъ дрѣнъ, плешавъ старецъ тѣгли дѣда и подѣвки: колко сѣ нарастли прѣзъ тая зима; а между всички се е залѣяло крѣсно хоро, около прѣгърбенъ гайдаръ, който свири, свири на отпистне надута гайда и докато гайдата сама отсвирва, той съ приведана глава леко ~~отпѣва~~ ^{отпѣва}:

Мечкаринъ кѣна не краи;
мечкаринъ домъ не събира —
Калино моме Малино,
Калино вино червено.

Край хорота сноватъ юноши и подѣвки, жиятъ се съ коприва багрятъ се съ крѣвъ и се крѣятъ да ги не видятъ. Прибѣгватъ край лумналъ огънъ, гдѣ замѣтни момци го прѣскачатъ. На страна се мѣрка воденица изъ ~~мѣ~~ ^{мѣ} куминъ пуши димъ.

I.

Малко напрѣдъ сѣ застанали Малина, Върба и Койка на група Мари, какъ ми порари ржката съ коприва, убилъ го устрѣла.

Малина.

Стойко ли?

Върба.

Хх — хх!

Малина.

И лелина Кина задиря той, ама ще му присѣдне.

Койка.

Като ме жила и избѣга /духа си прѣститъ/ Да не бѣше....

Малина.

II.

Дебнишкомъ Стойко застаналъ задъ нея.